

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій

МАЛОЗАХИЩЕНИХ

Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

ХТО ЗНАЄ БІЛЬШОГО?

Хто прочитав заголовок, не беріться рахувати крапки, як у кросворді. Маємо переконавання, що це слово з 7-ми букв ви, після прочитання матеріалу, вгадаєте швидше, ніж чемпіон по розгадуванню.

Щоб ми не були подібні на тих, кого можна запідозрити у намірах упередженості, чи схильності до якоїсь неправди, борони Боже — публікуємо цитати інших джерел, тих, яким повірять навіть ті про кого йдеться.

У газеті "Трудівек Полісся" № 11 (10627) за п'ятницю 10 березня 2006 року на 3-й сторінці опубліковані програми і автобіографії кандидатів на посаду міського голови міста Славута. Цитуємо з автобіографії Сидора Василя Богдановича. "Нагороджений ... медалю "300 лет Російскому флоту", медалю Жукова."; і: "Із 1981 до 1984 року проходив службу у Військово - Морському флоті ...; і ще: "З 1997 року до квітня 2003 року — перший заступник міського голови міста Нетішин" (тобто — Гладуняка Івана Васильовича).

Далі прочитуємо мовою оригіналів. "УЧРЕЖДЕНА МЕДАЛЬ ЖУКОВА Указом Президента Російської Федерації от 9 мая 1994 года № 930 ПОЛОЖЕНИЕ о медали Жукова УТВЕРЖДЕНО Указом Президента Російської Федерації от 30 декабря 1995 года № 1334

1. Медалю Жукова нагороджуються війнослужачіє і лица вольнонаємного состава Красной Армии, Военно-Морского Флота, войск НКВД, партизаны, участники подполья за храбрость, стойкость и мужество, проявленные в боевых действиях с немецко-фашистскими захватчиками, японскими милитаристами, и в ознаменованіе 100-летия со дня рождения Г.К. Жукова.

Основанием для награждения являются документы, подтверждающие непосредственное участие в Великой Отечественной войне 1941-1945 годов в составе действующей армии или в боевых действиях против Японии.

2. Медалю Жукова награджаються війнослужачіє Министерства обороны, Російської Федерації, других министерств и ведомств, в которых законодательством Російської Федерації предусмотрена военная служба, за мужество и отвагу, проявленные в боевых действиях при защите Отечества и государственных интересов Російської Федерації. Награждение війнослужачіє медалю Жукова производится в соответствии с нормами Положения о государственных наградах Російської Федерації в редакции Указа Президента Російської Федерації от 1 июня 1995 года № 554 "О внесении изменений в Указ Президента Російської Федерації от 2 марта 1994 года № 442 "О государственных наградах Російської Федерації". ...

ПОЛОЖЕНИЕ о юбилейной медали "300 лет Російскому флоту" УЧРЕЖДЕНА Указом Президента Російської Федерації от 10 февраля 1996 года № 176 УТВЕРЖДЕНО Указом Президента Російської Федерації от 10 февраля 1996 года № 176. Юбилейной медалю "300 лет Російскому флоту" награджаються граждане Російської Федерації: війнослужачіє, состоящие на службе в Военно-Морском Флоте, морских силах Федеральной пограничной службы Російської Федерації, если они удостоены государственных наград Російської Федерації, РСФСР, СССР и безусловно прослужили на кораблях и на должностях летного состава морской авиации 10, а в других морских частях 20 и более лет в календарном исчислении на день вступления в силу указа о награждении, війнослужачіє Военно-Морского Флота, принимавшие участие в боевых действиях с немецко-фашистскими захватчиками и японскими милитаристами в 1941-1945 годах, адмиралы, генералы, офицеры, мичманы (прапорщики), старшины и матросы, состоящие в запасе (отставке), уволенные из Вооруженных Сил Російської Федерації, Вооруженных Сил СССР, Федеральной пограничной службы Російської Федерації, пограничных войск КГБ СССР, если они удостоены государственных наград Російської Федерації, РСФСР, СССР и безусловно прослужили в Военно-Морском Фло-

те, морских силах Федеральной пограничной службы Російської Федерації, морских частей пограничных войск КГБ СССР на кораблях и на должностях летного состава морской авиации 10, а в других морских частях 20 и более лет в календарном исчислении, ..."

Хочеться, щоб на цю Брежневську хворобу Василя Богдановича звернули увагу правоохоронні органи, бо таким чином йому, як Леонідові Ілчу, грудей не вистачить на медалі. Треба ж дізнатися, хто мав носити ці медалі, хто справді в ці роки заробив їх чесно і хто ж насправді нагородив Василя Богдановича? Допоможемо прокуратурі, і зацікавленим виборцям, процитувавши ще один доречний під час виборів документ.

Розпорядження від 24 квітня 2003 року № 61-рк м. Нетішин. Про звільнення Сидора В.Б. Звільнити Сидора Василя Богдановича з посади першого заступника міського голови від 20 березня 2003 року згідно з підпунктом 4 частини 1 статті 20 Закону України "Про службу в органах місцевого самоврядування". Підстава: лист Нетішинського міського суду від 19 лютого 2003 року №5.8-1-2003; постанова Нетішинського міського суду від 22 січня 2003 року.

Право виборця — знати кого вибирає. Чи судові рішення дозволяють бути кандидатом, чи може ще термін засудження не закінчився?

Вже був готовий матеріал, коли редакції газети ВМ і особисто Войтку А.Г. принесли до суду позовну заяву від Сидора Василя Богдановича. Позиває він газету за публікацію у ВМ №3(59) статті "Вистава в Славуті". У позові він пише: "Така інформація є негативною, а тому є...недостовірною". Василь Богданович перепутав позитив з негативом. Інформація є позитивною для виборця, для здійснення свідомого волевиявлення, і тому приходувати таку інформацію гріх.

Голова ради ГО ЗБЗС
голова редакційної ради ВМ
Анатолій Войтко

ЯКА ВЛАДА ПОТРІБНА СЛАВУТЧАНАМ?

Розбудова України повинна базуватися на цивілізованих, національно-демократичних засадах політично активними, високоморальними, професіональними та патріотично налаштованими громадянами. Спираючись саме на ці критерії підбору кандидатів до складу Славутських районної та міської рад, формує свої виборчі списки міський і районний штаби Українського Народного блоку Костенка і Плюща.

„Головною відмінністю нашої команди”, - говорить голова Славутської районної організації Української Народної партії Володимир Скомороха, є саме її народність. Ні місцевих знаменитостей, ні керівників підприємств, установ та організацій, які показали себе „міцними господарниками”, ані представників місцевої бізнесової еліти серед нас немає. Наші кандидати, звичайні люди, патріотично налаштовані - вчителі і медики, підприємці і пенсіонери та робітники. Можливо для когось це звучить банально, але до останнього часу в житті нашої держави долю її громадян вирішував хтось інший. Згадаємо, хто і як заповнював депутатські квоти обласних, районних, міських та сільських рад всіх чотирьох скликань в Україні. Чи багато справжніх „вихідців з народу” посідали там свої законні місця? Прикро, але до сьогоднішнього дня наші справедливі прагнення щось змінити у власному домі наштовхувалися на непробивну стіну байдужості вчорашніх начальників, які змінюючи один одного, займали зручні депутатські крісла, зосереджуючись на певних корпоративних інтересах. Натомість, проблеми простого громадянина для них були і залишаються другорядними. Максимум, на що розраховувала громада міста чи району в цілому, за таких умов розподілення мандатів, так це на спроби аврального вирішення їх проблем перед по-

чатком чергової виборчої кампанії. Настав час змінити стару систему формування органів місцевого самоврядування.

Голосування за список кандидатів до складу славутських районної та міської рад від Українського Народного блоку Костенка і Плюща, це, реально можливість для кожного славутчанина виправити існуючий стан справ вже 26 березня поточного року. Головне, аби люди, які цього дня прийдуть на виборчі дільниці, повірили в себе, зрозуміли, що найкращий спосіб розібратися зі своїми негараздами і вирішити проблеми міста і району - йти у владу, братися за справу власними руками, будувати майбутнє самим. Саме така влада потрібна сьогодні славутчанам - надійна, чесна, патріотична, народна. Директори і начальники усіх рівнів мусять якісно виконувати свої посадові обов'язки та служити людям, кожен на своєму місці! Представниками громад у радах повинні стати прагматичні трударі, порядні підприємці, висококласні освітня, турботливі медики тощо.

Поруч з високими морально-діловими якостями, всі ці люди повинні мати достатній досвід громадсько-політичної роботи, бачити проблеми „знизу”. Вміти налагодити діалог з представниками державної влади, лідерами політичних і громадських організацій в місті та районі.

Такі люди дійсно є серед Українських Народників на Славутчині:

Під №1 у списку кандидатів в депутати Славутської районної ради - Скрипнюк Валентин Володимирович, 46 років, освіта середня спеціальна (економічна), приватний підприємець в аграрному секторі виробництва;

№2 Скомороха Володимир Іванович, 47 років, освіта вища, учасник бойових дій, нагороджений орденом „За службу Батьківщині у Збройних Силах” III ступеню, голова міської

організації Співки офіцерів України, координатор громадсько-політичного об'єднання „Демократична Славутчина”;

№3 Бражук Олександр Володимирович, 41 рік, освіта середня спеціальна (медична), лаборант рентгенкабінету центральної районної лікарні, активний учасник громадської роботи;

№4 Нікітчук Костянтин Васильович, 40 років, освіта середня спеціальна, експедитор відділу професійного харчування ХАЕС, активіст громадського руху;

№5 Гордєєв Михайло Вікторович, 59 років, освіта вища, учасник ліквідації аварії на ЧАЕС, голова Співки інвалідів Чорнобилю.

У списку кандидатів в депутатів Славутської міської ради:

під №1 - Худік Сергій Костянтинович, 42 роки, освіта вища, учасник бойових дій, кавалер двох орденів Червоної Зірки, викладач МСТК ТСОУ;

№2 Томків Олена Миколаївна. 39 років, освіта вища, вчитель вищої категорії, лауреат конкурсу „Вчитель року-2005” у Хмельницькій області;

№3 Піголь Ігор Дмитрович, 36 років, освіта вища, пенсіонер Збройних Сил України, активний учасник роботи Співки офіцерів України;

№4 Остапчук Олександр Петрович, 45 років, освіта середня, приватний підприємець, організатор пасажирських перевезень в місті;

№5 Крушевський Валентин Броніславович, 53 роки, освіта середня спеціальна, оператор газової котельні підприємства теплових мереж, активіст екологічного руху.

Кандидат на посаду міського голови - від Українського Народного блоку Костенка і Плюща - голова Славутської районної організації Української Народної партії - Скомороха Володимир Іванович.

Підготував Ігор Звичайний

ПАРТІЯ РЕГІОНІВ ВАРТА СВОГО КЕРІВНИКА

На звернення своїх виборців депутатська група „Справедливість” звернулася до Генеральної прокуратури України по фактах, зловживання зав. відділом у справах СМІ та молоді Славутського міськвиконкому Матвійчуком Миколою Васильовичем службовим становищем на попередньому місці роботи директором Шепетівського муніципального духового оркестру.

За вироком суду Матвійчук М.В. визнаний винним в тому, що перебуваючи на посаді директора - розпорядника Шепетівського міського муніципального духового оркестру, протягом 2001 - 2002 років, зловживаючи своїм службовим становищем, з метою заволодіння чужим майном, шляхом підробки документів, неодноразово, скоїв довготривалий злочин, привласнив бюджетні кошти виконавчого комітету Шепетівської Міської ради, нараховані як заробітна плата на підставних працівників оркестру. В березні 2001 року, Матвійчук М.В. переслідуючи корисливі мотиви, за попередньою змовою з громадянином Н. оформив останнього на роботу музикантом

Шепетівського муніципального духового оркестру. Він також, в березні 2001 року оформив на роботу музикантом того ж оркестру громадянина З. Оформлення цих осіб на роботу Матвійчук проводив сам, достеменно знаючи, що ці особи будуть рахуватися на посадах формально.

Надалі, Матвійчук М.В. за допомогою Н., отримував кошти безпосередньо від нього, після зняття Н. заробітної плати з рахунку №51369; в Шепетівському відділенні Ощадбанку України. Всього таким чином, зловживаючи службовим становищем Матвійчук М.В. незаконно заволодів коштами виконкому Шепетівської міської ради на загальну суму 1834 грн. 56 коп.

Крім того, в період з березня 2001 року по липень 2002 року, Матвійчук, використовуючи своє посадове становище, з метою присвоєння бюджетних коштів, скоїв службове підроблення. Він видав завідомо неправдивий наказ №5 від 1.03. 2001 року про прийняття на роботу в якості музикантів тих самих громадян Н. і З., а також вносив до табелів обліку робочого часу за березень 2001 року - липень 2002

року завідомо неправдиві відомості про роботу Н. і З. На підставі цих табелів була нарахована заробітна плата Н. і З., яку Матвійчук привласнив. Крім того, в платіжних відомостях за березень, квітень, травень 2001 року він підробив підписи громадян З. і Н., чим вніс в офіційний документ завідомо неправдиві відомості. Керуючись ст.ст. 323,324 КПК України, суд ЗАСУДИВ: Матвійчука Миколу Васильовича визнати винним у скоєнні злочину, передбаченого ст.191 ч.3 КК України та призначити йому покарання 3 роки обмеження волі. На підставі ст. 75 КК України - звільнити від відбування покарання з випробуванням строком на 1 рік 6 місяців.

Цей вирок був оскаржений в апеляційному порядку, але апеляційний суд залишив рішення в силі.

З матеріалів рішення суду, члени депутатської групи „Справедливість”:

Бойко, Гавура, Пономарьов, Самчук, Сергєєва, Назаров

Тернистий шлях до перемоги

18 січня 2006 року ГО ЗБЗС звернулася в Хмельницьке управління з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської Катастрофи із запитом наступного змісту.

До „З'єднання борців „За справедливість” звернувся гр. П.М.І. по питанню кратності визначення його середнього заробітку за час роботи на Чорнобильській АЕС електрозварювальником на першому, другому та третьому блоках. Працював він впродовж березня, квітня та серпня місяця 1988р. під час відрядження. Після виконання цих робіт він, захворів на вегетосудинну дистонію - 3 група. Висновком ВКК встановлено причинний зв'язок захворювання з роботами по ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС. Рішенням МСЕК йому також встановлено інвалідності в зв'язку захворюванням онкологічного характеру СА II групи, в зв'язку з ліквідацією наслідків на ЧАЕС. Його пенсія сьогодні 319 гривень. Встановлено, що при вирішенні питання про призначення пенсії по основному місцю роботи за час роботи на ЧАЕС, йому нарахована зарплата в одинарному розмірі без врахування коефіцієнту 2, як це передбачено Постановою Ради Міністрів УРСР та Укрпрофради від 10.06.1986р. за №207-7. В обґрунтування роботодавця посилається на те, що коефіцієнт „2” діяв до 01.03.1988р., а в подальшому діє коефіцієнт „1” згідно п.6 Порядку оплати праці і пільг для працівників зайнятих на експлуатації Чорнобильської АЕС і ліквідації наслідків аварії в зоні відчуження.

З врахуванням викладеного просимо дати роз'яснення який коефіцієнт слід застосувати при нарахуванні йому заробітної плати за цей період. Чи є (були) з цього приводу інші діючі нормативні акти нам не відомо. Досвіду роботи із чорнобильцями не маємо, тому звертаємось до Вас за консультацією.

На запит прийшла відчеплива відповідь: „Ваше звернення від 18 січня 2006 року № 384 щодо визначення коефіцієнту за роботи в зоні відчуження П.М.І., розглянуто. Повідомляємо, що підняте Вами питання не відноситься до компетенції управління з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи облдержадміністрації. З метою позитивного вирішення вищезначеного питання радимо Вам звернутися за відповідними роз'ясненнями у Міністерство праці та соціальної політики Ук-

раїни за адресою: 01023, м. Київ-23, вул.Еспланадна, 8/10”.

Голова ради з'єднання борців „За справедливість”, наполегливо домагаючись вирішення цієї проблеми, 16 лютого 2006 року надіслав повторний лист наступного змісту:

„Вами порушено Закон України „Про звернення громадян”. Ви не направили звернення компетентному органу (як цього вимагає закон), а відправили його невирішеним назад заявнику). Ми не погоджуємося з Вами, що у ГО ЗБЗС, членом якої є П.М.І., більше ніж у Вас перед ним зобов'язань і компетенції вирішити його проблему, як ліквідатора наслідків Чорнобилья. Тому, ще раз наполягаємо вирішувати її згідно закону. Нагадуємо, що за час Вашої бездіяльності П.М.І. несе збитки.”

На цей раз реакція була більш дієвою і копії запитів були відправлені в головне управління Пенсійного фонду України в Хмельницькій області з приповідною:

На підставі ч. 3 ст. 7 Закону України «Про звернення громадян» направляємо на Вашу адресу (за належністю) запит Громадської організації З'єднання борців «За справедливість» щодо надання окремих роз'яснень пенсійного законодавства.”

Проте, це вже було після, а до цього в з'єднанні борців „За справедливість” не проігнорували рекомендацією, а паралельно відправили в Міністерство праці та соціальної політики України в м. Київ лист такого змісту:

„Керуючись рекомендацією Головного управління з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи перенадресовуємо Вам наше до них звернення із запитом роз'яснення.” (далі, повторили того ж листа).

Оцей приклад повів мені голова ради ЗБЗС Анатолій Войтко, від якого я вирішила дізнатися про повсякденний труд на громадських засадах борців за справедливість у негучних справах.

Запитую далі: „Чому Ви не вирішите це питання через суд, адже нам відомо, що подібні справи у ЗБЗС були?” „Тому, — каже Анатолій Григорович, що ми не надіємось негайного успіху — так само, до речі, як і від Пенсійного фонду, отримати обґрунтовану відповідь, згідно діючих законів і нормативних актів оплати праці і пільг для працівників зайнятих на експлуатації Чорнобильської АЕС і ліквідації наслідків аварії в зоні відчуження, для вірного рішення проблеми П.М.І. Адже Управління Пенсійного фонду, певне, теж відсилатиме нам спочатку відписки, але ми від

них домагатимемося мотивованих і аргументованих роз'яснень з посиленням на закон, які щоразу перевірятимемо. І так аж доти, доки не доб'ємося справедливості. Після цього, як є офіційне законне роз'яснення, іноді й суду не треба. Бувають випадки, що без суду не обійтись. Наприклад, був період, коли зварювальники не обов'язково атестувалися, але для призначення пенсії визнати цей період треба, тож у цій випадку суд не обійти, але й тоді, маючи на руках роз'яснення фахівців, справу вже виграти легше.”

Анатолій Григорович, а чому подібними питаннями не займаються державні, чи приватні правозахисники?

Буває беруться, якщо клієнт грошовитий, а якщо ні, то кому він треба, щоб через нього портити стосунки з впливовими організаціями, посадовцями. Цей випадок — каже Анатолій Григорович, ще не такий типовий для нас. З Пенсійним фондом здебільшого лише підприємці не хочуть мати спір, а от податківці, — з цими ніхто не хоче вступати в спір. Наприклад, до нас звернулася колишній податківець К., яку скоротили за 5 років до виходу на пенсію, в якій немає тут рідні — підтримки. Який адвокат чи орган візьметься її захищати, хоч є ознаки незаконності і порушення порядку звільнення? Добре, якщо людина приходить напочатку справи, от як до нас звернулася з підприємства „Будіндустрія” (ім не виплачували тринадцяту зарплату) — досить було пояснити людям, як правильно повести себе із керівником підприємства і все владналося (виплатили усім, навіть тим, хто боявся клопотатися). Інша справа, коли приносять після того, як суд відбувся, коли вже спрацював хабар. Тоді важче, бо сильніше чинять опір, але правду завжди можна відстояти. Звичайно, якщо мати наполегливість. Не йти на компроміс із власною совістю. Нам важко не тоді, коли лякають, а тоді коли просять за злочинця - посадовця мої друзі, родичі, близькі. Вони не розуміють, що заробляють собі авторитет на чужій біді. У багатьох ще розуміння таке, — якщо він не перейшов тобі ніде дороги, то він вправі чинити з іншими слабшими — що заманеться. Слабші такого несили стримати, і пройде небагато часу, як він добереться й до сильніших, або ж все життя знущатиметься над слабшими безпокарно. Це все від дикого коріння нашого. Маємо виявляти таких і перевиховувати до того, заки вони й до нас не добралися.

Розмову вела Олена Бажан

ФЕМІДА МОВЧИТЬ ДЕ ЇЙ МЕДОМ МАЗАНО, АБО СЛІПІЙ І ГЛУХИЙ СУД

Працюючи на Хмельницькій атомній електростанції, я почав хворіти. Тоді мене хворого за станом здоров'я незаконно звільнили „за власним бажанням”. Через 5 років тривалого лікування, я знову повернувся до цієї справи. Знайомі порадили звернутися до найкращих адвокатів м. Нетішина. Від них я дізнався, що написання позовної заяви до суду коштуватиме 130 гривнів, та ще те, що за цю справу вони і за 1000 гривнів не візьмуться, тому що проти ХАЕС у Нетішинському міському суді виграти практично неможливо. Мені допомогли інші люди і суд відбувся, на якому головуючою була суддя Л.П. Гавришук. Результат виявився передбачуваним найкращими адвокатами м. Нетішина.

Мені довелося писати відвод судді Гавришук Л.П., тому що вона із 11 пунктів мого клопотання розглядала тільки два. Суддя сама собі назначає відвод, так мені пояснив голова суду. Неважко зрозуміти, що Лідія Петрівна відводу собі не взяла. Було б правильно, щоб відвод робила колегія суддів, тому що Рішення суду для мене має важливе значення. На друге судове засідання не був визваний один із основних свідків, який хотів дати свідчення про мій стан здоров'я до звільнення з ХАЕС. Тільки тепер можна зрозуміти дії судді. Цю судову справу, хочу пояснити читачам за Рішенням суду, бо вважаю, що нетішинці мають право знати своїх суддів, щоб після судової реформи (надіюся, що вона таки буде) віддали правильно свій голос за того чи іншого суддю, які повинні обиратися народом і бути дійсно народними.

В Рішенні суддя Гавришук Л.П. пише:

„В заяві на звільнення позивач просить звільнити його з роботи за власним бажанням, за станом здоров'я. Вимоги вказані в заяві позивачем адміністрація ВП ХАЕС виконала”.

А тепер читаємо мою заяву:

„Я інвалід 3 групи. Стан здоров'я з кожним днем погіршується. Ефективного лікування немає. Тому прошу звільнити мене з роботи по стану здоров'я з 18.01.1999 року”.

Далі в Рішенні суду зазначається:

„Позивач не надав ВП ХАЕС медичного висновку про неможливість виконання ним покладених на нього трудових обов'язків”.

Насправді довідка МСЕК, що я був інвалід 3 групи від 21 жовтня 1998 року була надана адміністрації ВП ХАЕС. ХАЕС по цій довідці оформляла мені пенсію. Це саме я вказував і в заяві на звільнення.

Як відбувались події до того.

З 14 квітня 1998 року по 18 січня 1999 року я фактично не працював. За цей час більше 5-ти місяців лікувався у чотирьох медичних закладах,

використав трудову відпустку і місяць відпустки за свій рахунок, а в грудні 1998 року і січні 1999 року лежав вдома і на роботу не ходив. Стан здоров'я був такий, що не міг дійти до кухні, щоб поїсти, але мене не звільнили за прогули, тому що адміністрація ВП ХАЕС знала мій стан здоров'я. В наказі і трудовій книжці записали „звільнений за власним бажанням за станом здоров'я”. Вже із цього запису випливає, що адміністрація ВП ХАЕС не заперечувала мій важкий стан здоров'я. Було б правильно звільнити мене за п.2 ст.40 КЗпП України за станом здоров'я, а не за ст.38. за власним бажанням. Для чого і звернувся до суду. До звільнення я хворів на протязі 9-ти місяців і саме стан здоров'я перешкодив продовженню роботи в якості електрослюсаря по ремонту і обслуговуванню автоматики і засобів вимірювання електростанції. Звільнення мене за статтею 38КЗпП України позбавило мене в подальшому ряд пільг і компенсацій.

Після звільнення в мене виявили за давнини туберкульоз і я 9 місяців лікувався від цієї недуги. Але і по цей день стан здоров'я у мене важкий. Суду я надав довідку від лікарів, які мене лікували в Славутському протитуберкульозному диспансері, де зазначається, що ймовірність захворювання 6-8 місяців до того, як я почав лікуватися. Це означає, що я уже був хворий під час роботи, тобто до звільнення. Але чомусь суд це не бере до уваги. Задихатись фактично я почав із жовтня 1997року, а через півроку уже не зміг працювати і з 14 квітня переходив із лікарні в лікарню, втратив сон, важко було ходити, порушилась координація рухів, не відчував холоду, в голові був туман.

Судове засідання по цій справі відбулося на протязі двох днів, суд уважно вивчав мій стан здоров'я після звільнення і прийшов до правильного висновку поновити строки звернення до суду. Але суд чомусь, не хотів вивчити мій стан здоров'я до звільнення. Суддею Гавришук Л.П. зумисне не за протоколювано мої письмові докази і свідчення свідків, що стосується моєї хвороби і мого стану здоров'я за 1998 рік і січень 1999 року. Тобто не зафіксовані обставини справи, які мають істотне значення для вирішення справи — підстави звільнення. Не брались до уваги виписки із 4 медичних закладів де я лікувався і отримав 3 групи інвалідності. Суд вів себе — як сліпий і глухий, не вивчав зовсім мій стан здоров'я до звільнення бо діяв в угоду ВП ХАЕС, інакше як можна це все пояснити? В народі кажуть: там медом мазано.

В Хмельницькому апеляційному суді судді: Бас, Варвус, Дідик були дуже „уважні”. В Ухвалі, Рішення Не-

тішинського міського суду, підтримали, от тільки зробили одну анекдотичну помилку — написали, що головуючий суддя у першій інстанції — Кулеша Л.М.? А насправді головуючою була Л.П. Гавришук. Звідси можна зробити висновок, що апеляційний суд не вивчав мою справу зовсім, а обійшовшись в Ухвалі загальними фразами, без аргументації доказів і розбору порушень протоколювання засідання суду першої інстанції, тобто без вивчення основних обставин справи.

Тепер скажіть, чи потрібна судова реформа? Звичайно — так. А в суді хто? Ті ж самі? Тоді, що зміниться? Нічого, хіба що зарплату суддям піднімуть. А так хочеться бачити Україну гуманною державою, де дотримуються і виконуються закони і щоб це було нормою у суспільстві. Але на жаль моральний авторитет судової системи впав, суддя перестав бути втіленням ідеалів справедливості.

Якщо я захворів на виробництві, то чому, такій не бідній організації як ВП ХАЕС, не допомогли мені? А не кинути мене один на один з хворобою, жити кожний день — як останній. Я став інвалідом, а Микола Г., який працював в одній зі мною лабораторії на ХАЕС, за схожими обставинами — помер. Дякую Бога, що я ще живий. Але я повинен бути захищеним, і в цій ситуації профком ВП ХАЕС не зробив нічого, хоча захищати мої інтереси це його обов'язок. Від профкому мою заяву підписав О.П. Моргулевський, який знав мій стан здоров'я і скоріше за все мою заяву на звільнення прочитав, перед тим як поставити свою візу. Але він і пані Шаркова О.С. не надто переймалися долею своїх працівників. Скоріше за все людська совість їх не мучить і не лякає Божий суд, а дарма.

Хочу висловити подяку Зінько Світлані Миколаївні, яка ще студенткою юридичного факультету надавала мені в з'єднанні борців „За справедливість” безкорисливу допомогу по цій справі.

Дорогою правди іти важко, але це можливо завжди.

В. Грабарук
м. Нетішин

Від редакції.

Шкода людину. Не багато ж він хоче. Бо не каже тут, що живе немолдом в гуртожитку (хоч стояв на черзі на квартиру), що має ще хвороби і що всі вони сталися через цю ж хворобу, яку заробив ніде інше, бо прийшов здоровим у 1994 році на ХАЕС. Чому ж він нікому не потрібний там? При жоднім директорі. Кого і що там захищають десять юристів, профком, колектив? Невже не зрозуміло, що звзвтра з вами так поступлять?

ТАРАС ШЕВЧЕНКО – ВИРАЗНИК ІНТЕРЕСІВ МАЛОЗАХИЩЕНИХ

**В своїй хаті своя й правда
І сила, і воля**

Ці рядки нашого народного поета звучать настільки актуально і прозоро, що мають і завжди будуть мати неперехідне значення для мільйонів українців. А „Кобзар” Т.Г.Шевченка — це наше національне Євангеліє, духовна святиня для змученого народу.

Занедбане поле — душа народу, культура, духовність, — надзвичайно засмічене. Ми знову блукаємо манівцями, тому що дуже багато хто з нас потоптали наші святині, або ж даємо їх плондрувати чужині і виросеній у власній домівці свиноті. Одна з головних причин усіх наших сьогоднішніх бід — не економіка, а — бездуховність, що роз’єднує нас, тому що наші вороги добре знають свою справу. Не збудували ще ми свою Церкву у своїх душах, і ту, що заповів нам Великий Кобзар, не бережемо. Кожний рядок, кожне слово „Кобзаря” б’є на сполох в наші серця і мозок, нагадує про те, хто ми і звідки прийшли в день сьогоднішній. Нас садили на палі, розпинали на хрестах, вирізали до останнього в Батурині, мільйонами виморювали голодом і сибірськими морозами.

Але строкатішим є духовний Чорнобиль. Б’ють по нашій душі, по мові, культурі, вірі. Ми й справді „славних прадідів великих правнуки погані.” Прочитаймо уважно від першої до останньої сторінки „Кобзаря” і знайдемо відповіді на усі проблемні запитання нашого проблемного часу.

Наші священники мали б Тарасове „І мертвим, і живим...” шоднини у наших церквах читати.

**Кайданами міняються
Правдою торгують.
І Господа зневажають, —
Людей запрягають
В тяжкі ярма.
Орють лихо,
Лихом засівають...**

Вчорашні партократи, комсомольські активісти, які били себе в груди, що за Леніном звиряють крок, захопили керівні посади у виробництві, будівництві, торгівлі, нещадно експлуатують робочий люд! Скільки мільйонів громадян вони вигнали за межі України шукати кращої долі, а для тих, хто лишився, роблять пекло на рідній землі.

Пророчо, через сивину років, ганьбить і засуджує таких „новоукраїнців” Шевченко:

**І в Україну принесли
Великих слов велику силу,
Та й більш нічого. Кричите,
Що Бог створив вас не на те,
Щоб ви неправді
поклонились!..
І хилились, як і хилились!
І знову шкуру дерете
З братів незрячих,
грецькостів...**

Скільки інститутів, академій, університетів за цей час виросло у нашій краї, що не порахувати числа усіх професорів, академіків, кандидатів, а світла у темному царстві не побільшало. Тому, що голови у них і їхніх учнів нібито й з вищою освітою, а серця продовжують залишатися з нижчою. Немає в

них любові до Матері — України. Тому нічого у них не виходить.

**Не дуріте самі себе,
Учітьсь, читайте
І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь.
Бо хто матір забуває,
Того Бог карає,
Того діти цураються
В хату не пускають.**

За великі гроші знову приміряють до нашої шії нове ярмо. Гляньте, приміром, на Верховну Раду: П’ята колона невтомно сіє чвари і розбрат між нашим народом. То штучно ділить його на Схід і на Захід, то заганяє в різні загони, як для худоби, цебто — партії, лише, щоб не дати об’єднатися, бо тоді вороги ніяк не зможуть нас подолати.

За славні діла наших героїчних предків, за ту страшну ціну, яку заплатили наші батьки і діди та прадіди, Господь Бог подарував нам найбільше благо на землі — волю і незалежність нашої нації. То ж не даймо помятись над нами і нашим великим родом. Об’єднуємось, гуртуємось у наші народні організації. Подібно „З’єднання борців за справедливість” ставайте на захист скривджених і принижених, не будьте байдужими до народних мук!

Присягнемо виконати Шевченків наказ: „Обніміться ж, брати мої, Молю вас, благаю!”

Попіл сердець великих українців, які згоріли у полум’ї повстань і війн, стучає в наші серця, і застерігає.

Полюбімо себе і свою землю. Тому, що лише тоді: „І оживе добра слава, слава України, І світ ясний, не вечірній Тихо засіє...”

Іван Висновок

Щоб був правильний вибір

Людина — це дух, у неї є душа є й усім нам видиме тіло (1 Солунянам 5:23).

Коли помирає тіло людини і його хоронять, то дух продовжує жити, тому що ця частина людини вічна. Духи не вмирають, а людина — це дух. Є внутрішня людина і зовнішня (2 Коринтянам 4:16). Справжній „ви” — це не зовнішня людина. Зовнішня людина — це лиш будинок в якому ви живете. Справжній „ви” — це внутрішня людина, яка ніколи не старіє. Але ця внутрішня людина (наш дух) має народитись від Духа Божого (див. „Вісник малозахищених” №3(59) за 1-15 лютого), щоб прийняти в себе вічне життя (життя Бога, природу Бога). Ми взаємодіємо з фізичним світом і з духовним. Якщо ми хочемо бути керовані Духом Божим, то повинні ставити на перше місце дух — те, чому вчить нас наш Небесний Батько, а не тіло з його пожадливістю і природними похотями. В житті часто буває навпаки: тіла жадібні, заздрі, ліниві, розбещені, а дух миршавенький, холодний і голодний або й взагалі мертвий. Це не означає, що ми не повинні їсти чи зодягатися — ні. Тільки ж турботу про тіло не перетворюймо на пожадливість (Римлянам 13:14), а часно годуймо чистим словесним молоком і духовним хлібом (Словом Божим) свою справжню внутрішню людину, щоб дозріла душа принесла досконалий, дорогоцінний

плід насичення від творіння добра, від життя по Божому — не корячись неправді, перемагаючи зло добром раніше, доки Господь погне нас в Свої житниці. Тоді смерть загубить своє жало. Забрати земне життя вона може лише у тіла плоті, але не у тіла духовного. Людина в духовнім тілі стане входженням в Життя вічне. І доки находимось на цій землі, прислухаймося до Слова Божого. Воно навчає, як потрапити до цього вічного Життя, як тут вірно себе поводити, не занечищуючи серця свої неправдою і всяким злом. Тому що все це зло повернеться бумерангом на нас же самих. Ми часто думаємо, що якась людина порятує нас від зла, прийшовши до влади, змінить наше життя на краще. Та навіть сама надійна людина нічого не зможе змінити в державі і в місті без дії Господа в її житті. А ми, надючись на людину, а не на Бога будемо, як ті, що опираються на колючий тин — впадемо, та ще й серця поранимо. Доля країни і міста, як і доля людини від Господа. І тому, хто надіється на Бога — буде насичений і перебуватиме в безпеці. „Будьте сильні, і хай буде міцне ваше серце, усі, хто надію покладає на Господа” (Псалом 30:25). Незабаром ми всі предстанемо перед таким глобальним рішенням, як вибір майбутніх керівників в нашій країні. Про піст і молитву за нашу Україну, який розпочався 25 лютого і триватиме до 26 березня об’явлено ще 27 лю-

того по телебаченню УТ-1 Соціально-християнською партією (в яку входять представники всіх християнських конфесій, що існують на Україні). Бог через Своє Слово обіцяє, що коли народ в смиренні молитвях, шукаючи Його обличчя, то, наповнена вірою молитва, змінить затоптану в гріх країну, і зробить її країною Бога: „Помоляться, і будуть шукати Ім’я Мого, і повернуть зо злих своїх доріг, то Я вислухаю з Небес і прощу їхній гріх, тай великую їхній Край!” (2 Хронік 7:4). Приймімо рішення твердо в вірі стояти на тому, що ситуація в нашій державі змінюється, простягнімо свої серця в молитві до Бога, щоб Він через нас обрав здібних, міцних в правді, люблячих Україну, людей щиро бажаних творити для нас добро, чинити правду і правосуддя. Піднімімо голови всі, хто втомився від оточуючих нас обставин: обману, беззаконня, гріхів. Погляньмо на наше небесне Джерело життя і відвернімося від злих доріг, щоб Господь змінив нашу землю — і ми побачимо духовне воскресіння народу українського. Прислухаймося в молитві до свого серця, і Бог підкаже правильний вибір і подає, щоб безбожна рука не піднімалася більше на щирісердих людей, на тих, які знають Його. „Нехай Твоя милість, о Господи, буде на нас, коли покладаємо надію на тебе!” (Псалом 33:22).

Алла Душнюк

міркування Микити Митикуватого

Морочення політичного Нетішина

Полюбив наш політик бути у владі як вареник у сметані. На виборах 2002 року в Нетішині не було стільки великих суб'єктів виборчих перегонів як сьогодні. Члени партій перебігають з однією в іншу, аби лише зайняти свою нішу у першій п'ятірці. Але це не вважає заявляти їм, що всі вони борці за справедливість, за честь і совість, за народ.

Ще куди не йшло, якщо борець за справедливість перебіг з однієї партії до іншої, які близькі по духу чи олігархічному клану, але якщо вони скачуть з партії в партію протилежних по духу, різних ідей? Дивно, коли переглядаєш опубліковані списки кандидатів у депутати до Нетішинської міськради. І навіть в непорочній „Нашій Україні” з'явилися Михайло Гук (№1), кажуть атомники, гукав на Президентських виборах – 2004 за Віктора Януковича, а йому вторив тоді й кандидат на посаду мера Михайло Ковальчук. Дехто виправдовує їх, мовляв змушував Кім, але ж не змусив він цього робити Олега Куртяка.

Особливо активізувалися нинішні депутатські кадри. Леонід Нестерчук розпустив, після поразки на Президентських виборах В. Януковича, свою

рідну СДПУ (о), перемахнув здається через ще одних соціалістів і вскочив у Партію пенсіонерів України. До нього примкнув ще один „пенсіонер” – Олександр Роюк. Станіслав Балаян з НДП переступив через Народну Партію України Литвина й опинився в Новоспеченій в Нетішині Українській Консервативній партії. Туди подався з СДПУ (о) Анатолій Крузер. Як на мене Микиту, то СДПУ (о) – це одне – олігархи, що за союз з Росією, а консерватори ж стоять на національній ідеї, навіть ультраправій. Чи мають такі погляди ці товариші? Звісно, що ні.

„Батьківщиною” зацікавилися окремі люди з інших партій, такі ж самі – ліберали, але й є ті, що соромляться назвати себе своїм серед них, от як кандидат на посаду міського голови Мельничук Іван. Забувся, що він вже в партії „Батьківщина” й написав у програмі, чи то в біографії, що він позапартійний. Буває. Амнезія кажуть називається, якщо пам'ять пропадає. Тільки, як же з такою на мера йти? Створився з односторонців в місті й осередок „Партії захисників Вітчизни” Ю. Кармазіна. Її окупувало керівництво ВАТ „УБ ХАЕС” – люди в місті

відомі – захисники свого корита. Ось тільки №1 у списку – Ігор Шевцов також допомагав регіонам підтримати В. Януковича. Замовляв автобус за донецчанами і т.д. (правда і Ющенко-вимирихликам не заважав на Майдан їздити). Володимир Соснов (№2 у „Партії регіонів”), пам'ятається, під час „помаранчевої революції” носив помаранчевий колір, а зараз біло-голубий...

А все тому, що манить, зваблює людей до себе влада, і особливо нині своєю недоторканістю. І особливо тих, хто „робить” гроші, кому та недоторканість як варенику сметана. А ви їм вірите, виборці, і буде вам і справедливості, й честі, і совість і...

Нашим „політикам” десь..., чи він ліберал, чи він консерватор, чи він ультра, – аби політика. Але що нам, малозахищеним, з цього? Обирати ж треба. А кого? Як десь у тім списку й є наш, то або знизу, або зверху, або там і там – їхні. Придивляймося, може, де більше наших.

Висновки ж треба, люди добрі, робити, і на другі вибори, як йти, то не гав ловити, а дивитися, щоб там митикуватих, кмітливих, хто за нас хоче піклуватися, було більше. І партії треба створювати наші, аби серед чужих своїх не шукати.

МИКИТА ХОЧЕ ПРАВДИ

Був я оце на базарі і якісь найняті вихнули мені лозунг, „Виберем МЭРА вместе”. Кинув аркуша межі хрін, цибулю, що купив на базарі, та й іду. Вдома зацікавився, з ким же це я маю „вместе” вибирати? Поклав на стола, розсув очі, приглядаюся на цей „тест опитування”. Підписаний він підприємцем Сосновим В.В. Хто не знає, то це отой пан, що у нього першого в Нетішині появилася багато гарних таксі, мабуть в отих, про кого піклуються, „клад” знайшов. Ще не знаєте? Так це ж він з своїм юристом, кажуть, у продавців на зеленім базарі дві тисячі гривнів зібрав, обіцяв дешевшими місця на базарі зробити і оце, кажуть, і місця так саме коштують, і грошей не повертає. Ще не впізнали? Як би вам пояснити? От мій знайомий, Шевчук Олександр, він його добре знає. Ремонтував йому машину-таксі 2 місяці. В січні рік минув. Соснов забрав машину і не платить. А коли Шевчук пішов вимагати своє, то йому показали на двері, ще й погрозили, щоб перестав ходити, бо вони, як ота мавпа здорова з мультика („Кінг-конг” на неї кажуть) – зметуть, розчавлять. Кажуть, що Соснов в депутати йде, – чи то радіти мені з того, чи то плакати? Підношу зір по аркуші і бачу, найжирнішим шрифтом намальовано: „Начальник ЖКО”, „Секретарь городского совета”, „МЭР города”. Згадую, хто ж це такі? Ага, це ж Мельничук Іван Васильович, Сиваківський Анатолій Ярославович та Панасюк Микола Васильович. Ще вище – написано, що вони ніби не заслужені в блоці Юлії Тимошенко, а ще вище, ніби заслужений Смишляев Олександр Євгенович. Люди добрі, безперечно Вам приходилося пити з одного джерела чи з однієї пляшки, тож, скажіть, чи можливо з одного й того самого напою напиться гіркого і солодкого? – Ні! Якщо в криниці вода добра – то добра, якщо

ж недобра – то недобра, якщо отрута – то отрута. Я ж пам'ятаю, що ці пани там не випадково. Саме БЮТ нажи мера Панасюка пропонувала вибрати. І сьогодні пропонують от, тільки вже хитріше – оцих три (що їх ми вже на своїй шкурі попробували) знизу штовхають отого четвертого вверх – першим в списках поставили. Та теста нам підкидують, ніби ми просили його, бо ніби Нетішин такий великий, що я не знаю, хто чого хоче. Дурних шукають. Самі проштовхнути не можуть свого, то й нам пропонують „вместе”. А дилитися – „вместе” будемо? Що я буду з нього мати? Зевне, що він їм потрібний, бо не все ще з мене взяли. Ні панове, я буду шукати не тих, хто вам треба, а тих, хто мені буде служити на посаді мера. Пан Соснов опитування мабуть у себе в офісі зробив, і то 100% не з ним за одно, видно не всім стаж йде. Бачив я таких опитувальників ще зі скриньками, в які за гроші навіть доллара вкинуть, якщо його дати щоб вкинули. а на зупинках автобусних, що робиться? Особливо, як на роботу йдуть. Одні й ті ж, ніби по графіку, та все переконують, мовляв всі думають – так. Тобто – як вони. Кепські ваші справи, скажу вам, коли ви за таку брехню взялися. Я вашу солодку брехню не їм, попробував – гірко від неї після виборів стає. Тому я правди хочу.

Зацікавився я цим БЮТом, може це лише в Нетішині так? Заліз в Інтернета, а там – **Чобіт Дмитро Васильович**, член Національної спілки письменників України, член Національної спілки журналістів України, член Спілки краєзнавців України, народний депутат України I, II, III скликань. У день арешту Юлії Тимошенко, 13 лютого 2001 року, на знак протесту проти політичних репресій вступив у ВО „Батьківщина”, член фракції „Батьківщина” у Верховній Раді України (2000-2002рр.), член політради ВО „Батьківщина” та делегат її VII

з'їзду...

Автор гострих публіцистичних книг: „Свистун” (1999), „Ворог свободи слова” (1999), „Оксамитове шахрайство у Верховній Раді України” (2001), „Час підлої влади” (2001), „Парламентська криза в Україні” (2001), „Нарцис. Штрихи до політичного портрета Віктора Медведчука” (2001), „Громовідвід, або „Справа Лазаренка” (2002).

Показав мені пан Чобіт (не лише на собі), як поведуться люди, коли в партії є ті, з якими на одному гектарі не хочеться сісти. Цитую витяги: „Абдулін О.Р. Соратник І. Бокая по бізнесу...входив до складу СДПУ(о), з якої 4 березня 2005 року перейшов у фракцію БЮТ (подібних „людинолюбців” пан Чобіт назвав чимало у БЮТі). На знак протесту проти входження О.Р.Абдуліна та його компаньонів до складу фракції БЮТ...Степан Хмара вже 16 березня 2005 року вийшов із складу БЮТ, де він був заступником голови партії. А сам факт прийняття у фракцію БЮТ запеклих кучмістів Степан Хмара вже тоді назвав свідченням остаточної зміни політичного курсу до явно антиукраїнської спрямованості. Дивлюся дійсно он в Славути пан Фрідман, кажуть, найсильнішим Кучмо-Януковцям штани тримав на виборах, а тепер, кажуть, в БЮТі. Оце я й думаю. Допоможу я їм знову обрати тих, що вони пхають, – так це ж вони солідарним кланом мене били, БЮТ і будуть бити якщо оберемо? Януковців кримінал і в радянські часи було видно, а цих – злочини тільки от починають викривати сміливці.

Пошукаю я тих, хто б мені служив, а не їм. За комунських часів з дідом пас корову, то він вчив газету „Правда” читати між рядками, так і я так саме отого теста читатиму і знайду там свого мера.

Слава Богу – вибір є!

Нетішинське телебачення на початку березня винесло в ефір устами генерального директора ХАЕС Панащенко думку про те, кого ХАЕС хоче бачити мером міста. Називалася одна кандидатура Ковальчука Михайла. З цього приводу до нас в редакцію стали телефонувати саме представники ХАЕС. Мовляв, чи не використання це адмінресурсу? Та, чого нам ХАЕС пхає Ковальчука М.? Чи це не за вказівкою з області, щоб ним після керувати, як захочуть; бояться, що Смишляєвим вони не покерують?

Як на мене, то такі запитання залишили поза сумнівом гадання, чого ж справді хоче адмінресурс? Адже є очевидним, кому стелять справді дорогу. Ковальчука М. на зустрічі з пенсіонерами не було здається, а був саме Смишляєв. Панове Панащенко і Гладуняк гравці в політиці не аби – які. Уявіть собі, щоб вони нам пропонували Смишляєва О.Є. Звичайно, що номенклатурна фігура не користується в народі авторитетом і тоді у Смишляєва було б мало шансів на перемогу, а от коли його подати, як опозиціонера до номенклатури (до Ковальчука М.) – інша справа. Народ героїв любить. Проте, так вже Бог дає, що правді місце завжди є, якщо є ті, хто її хочуть бачити. А правда ця, така очевидна, що й сліпому видно, який опозиціонер із Смишляєва, цитуємо. ВМ № 6 (17) – червень 2003р.

Наразі газети "Подільські Вісті" і "Пульс" опублікували заяву В. Короля – голови ДПА (Державна по-

Ф О К У С

даткова адміністрація) у Хмельницькій області, Заслуженого економіста України. В якій йдеться про те, що Хмельницька АЕС більше не буде платити податку в ніякий бюджет. Податки за неї платитиме ДП НАЕК "ЕНЕРГОАТОМ" звичайно в Києві, а тому місцеві бюджети залишилися при власних інтересах. Що втратить місто, можна здогадуватися, область – минулого (2002) року отримала 184 мільйони гривень, а в 2003 році їх вже не буде. Області залишили 80 мільйонів задекларованого боргу і понад 117 мільйонів загального.

Тобто прийшовши до влади, саме ці двоє Гладуняк І. В. і Смишляєв О.Є віддали з області найбільшого платника податку – ХАЕС. 180 млн. Така ціна послушності Смишляєва О.Є. для області. Дехто скаже, що Смишляєва могли і не питати. Так, можливо, але ж нам хочеться мати керівника міста такого, щоб його не могли не питати, коли вирішують важливі питання. Чи ж не справедливо було б, щоб податок з ХАЕС державі сплачувати через місцевий бюджет міста, яке найближче до ХАЕС яке є її коліскою. Але ж, де такого опозиціонера взяти, щоб відстояв інтереси цього міста, інтереси кожного його мешканця, а не свого оточення.

Намагаються показати нам пана Смишляєва таким, що спроможний

протиставити себе номенклатурі, бо знають, що зараз це нам потрібно, бо ми бачимо, що всі слухняні слухають не нас, а номенклатуру. Та, як же вірити у його непослушність, зрадливий для народу владі, якщо його щонайменше двічі за рік куди похваляють, туди йде. Якщо він не потрібний керівник настільки, що ніде з нього немає толку – кругом звільняють, то для чого він місту? Якщо ж він би був потрібний, чесний працівник, то чому не може жодного разу навіть за себе постояти, чому ним футбол грають, як же він за місто стоятиме?

Якби газету „Вісник малозахищених” не позивали до суду (позивали шість раз, в тім числі І.В. Гладуняк на 300 тисяч гривень), якби газету не арештовували незаконно, то ми повірили б, що боротися неможливо. Але ж це не так. Ніхто не скаже, що пан Мельничук І.В. ставиться до газети „Вісник малозахищених” з любов'ю, і що його за те, що він нас пошанує похвалять пани Гладуняк, Недашківській чи Смишляєв. Проте в 2004 році він нам змушений був надати 3 приміщені, які заливали 12 раз за рік, мабуть хотіли вижити нас, але до заливалися до тогою, що змушені були надати 2005 році ще додатково 3 кімнати в центрі і більше не заливають. З номенклатурою можна боротися, коли вона діє незаконно. Але лише тоді, коли є мужність, є чистість перед Законом, є відповідальність за людей, які в тебе вірять.

Г.Цвях

Редактору газети „Вісник малозахищених” від депутатської групи „Справедливість” надійшла стаття з проханням надрукувати в газету „Вісник Малозахищених”

„НОВОРІЧНЕ ВІТАННЯ”

Міський голова в м. Славута Хмельницької області М.О. Поліщук „привітав” депутата міської ради Бойка М.В. з Новим роком - позовом до суду.

Причиною „Новорічного вітання” стала стаття „Слово депутата” в газеті „Трудовик Полісся” №42 від 21 жовтня 2005 р. , яка носила інформаційний характер про роботу депутатської групи „Справедливість”, але зачепила його „величності” Поліщука М.О, честь, гідність та ділову репутацію. Реакція на дану статтю з його боку була миттєвою: вже 28 жовтня 2005 р. в цій же газеті №43 надруковано статтю „А насправді це так”, де депутата міської ради Бойка М.В. поливали багном аж дві постійні депутатські комісії Славутської міської ради !?

Депутати Славутської міської ради, члени депутатської групи „Справедливість”, були обурені статтею „невідомого” автора, який сховався аж за дві постійні депутатські комісії, і змушені були провести невеличке депутатське розслідування. Зробити це було нескладно : депутати постійних комісій, які начебто написали цю

ХТО КОГО ?

статтю, з розумінням віднесли до проблеми і надали письмові пояснення. А саме:

Голова депутатської комісії з питань освіти, культури, законності і правопорядку, засобів масової інформації та у справах сім'ї та молоді **В.Ф. Кононюк**:

– „Посилання на те, що депутатська комісія, яку я очолюю, брала участь у підготовці статті „А НАСПРАВДІ ЦЕ ТАК” № 43 від 28 жовтня 2005 року, зроблено без мого відома”.

Голова постійної комісії з питань депутатської діяльності та етики, планування роботи ради, бюджету і фінансів А.Д. **Потапов**:

– „На Ваше звернення, що до статті „А насправді це так”, можу сказати, що в її підготовці я участі не приймав, та факти, викладені у ній, в моїй присутності на засіданні постійних депутатських комісій не обговорюватись”.

Секретар міської ради Б.М. Семенов :

– „Так. Мені міським головою Поліщуком М.О. було доручено озайномити депутатів з проектом листа - відповіді на Вашу публікацію в газеті”.

Аналогічні пояснення були взяті з усіх членів згаданих постійних депутатських комісій.

Завдяки розслідуванню на по-

верхню випливав „невідомий” автор, який **дуже дбає** про свою честь і гідність, особливо під час виборчої компанії, так як **тільки себе** бачить міським головою. Щоб досягнути бажаної мети, йому навіть довелося покинути лави партійного лідера улюбленої партії СДПУ(о)!!!

Депутатську групу „Справедливість” не дивують методи роботи міського голови Поліщука М.О (розпалювання конфліктів, цькування одних депутатів на інших, писання анонімних листів від імені давно померлих ветеранів, нетерпимість до людей, які мають іншу точку зору), а дивує те, що він звертається до суду і просить захистити те, чого в нього вже давно немає.

Подавши заяву до суду, вказана особа, мер міста, вже три засідання поспіль там і не з'являється.

Оце така повага влади до суду, до людей, яких викликали по даній справі, до порядності!

Депутати Славутської міської ради, члени депутатської групи „Справедливість”, готові до зустрічі з міським головою Поліщуком М.О в суді, але цього наш мер чомусь дуже боїться.

З ПОВАГОЮ ЧЛЕНИ ДЕПУТАТСЬКОЇ ГРУПИ „СПРАВЕДЛИВІСТЬ”: В. Понамарьов, М. Бойко, О. Самчук, В. Назаров, Я. Ткачук, В. Гавура, Г. Сергєєва

ЗВЕРНЕННЯ ДО ВИБОРЦІВ

кандидата на посаду міського голови міста Нетішин Войтка Анатолія Григоровича

Те, що кандидати Вам обіцяють, як першочергове завдання, на посаді міського голови: відстоювати права та свободи громадян, протистояти чинницькому свавіллю та байдужості до людей, забезпечити прозорість та відкритість влади, всебічну підтримку соціально незахищеній категорії громадян, приділяти відповідну заслугам увагу тим, хто воював та тим, хто багаторічною працею примножував багатства наші, підтримувати освітян; сприяти розвитку та процвітанню міста, підтримувати лікарів, домогтися високого рівня медичного обслуговування; покращити перевезення, комунальне обслуговування, зокрема: водо-тепло-електро постачання, ремонтів та обслуговування, упорядкування міста, кладовищ, місць відпочинку; покращити духовне виховання, створити сприятливі умови для розвитку бізнесу, налагодження плідних стосунків підприємців з владою на засадах взаємної поваги та довіри в інтересах процвітанню міста, залучення інвестицій... – усе це я вже роблю!

Звичайно, роблю не достатньо. Таке, як недопущення прихвизації телебачення та іншого, що мало би служити усім, а не оточенню одного; зміна ставлення до працівників ХАЕС, як до шанованих мешканцями міста. Щоб це стало підставою гордоців за свій фох, а не предметом заздрощів. Та й усе інше, перераховане і не перераховане вище, роблю не достатньо тому, що небагато можна зробити без бюджетного фінансування громадської організації, та при постійнім переслідуванні.

Але Ви бачите, не вдається Вашим ворогам не дати Вам смачний і дешевий хліб, списати на дизайнерію отруєння дітей, збудувати біля пологового будинку бензозаправну станцію, не виплачувати освітянам доплати, незаконно звільняти працівників, виживати з квартир немічних. Не проходить міліції, прокуратурі, судам і мерії нізащо знущатися над людьми, над підприємцями, виключати Вас із черги на законне отримання квартир, і просто не вдається їм нести Вам не-

правду та торгувати Вашими голосами. А також багато чого іншого у них

не пройшло, там де я втручався. Ніхто мене не купив і не злякав. До газети "Вісник малозахищених" і до з'єднання борців „За справедливість”, звертаються за захистом мабуть більше ніж у виконком. І звертаються після того, як очевидну несправедливість не вирішують ні мерія, ні генеральні директори, ні начальники ЖКО, ні прокурори, ні інші їм подібні. Уявіть, скільки я можу зробити, якщо Ви надасте мені повноваження змусити виконкомівський штат і бюджет працювати на Вас.

Так дав Бог, що я довго контролював приймання в експлуатацію в місті і на ХАЕС обладнання, споруди, будівлі, а в працівників приймав екзамени, чи вміють вони поводитися безпечно з обладнанням і будівлями за нормальних обставин і – в екстремальних ситуаціях. Тож добре знаю ХАЕС і місто, технології і проблеми. Віднедавна я зумів стати членом громадських колегій при Державному комітеті ядерного регулювання, і при міському голові. І вже поставив питання про включення міста Нетішин в 30-ти кілометрову зону. Цей парадокс, коли найближче місто до АЕС не входило в зону, як бачите не збиралися вирішувати, ні директори ХАЕС, ні мери Нетішина. Ви їм непотрібні. Організував Вам слухання прокурора і голови

суду, керівництва мерії і ЖКО. Звичайно, що такі дії не подобаються їм. Але я живу для Вас. В оточенні і в умовах, Вам відомих, мене ніхто не переміг. Арештовували газету і організацію в моїй квартирі (в кінці 2002р.), заливали 12 раз на рік приміщення газети в гуртожитку № 4 (2004р.), вбивць присилали (2005р.) ... Але змушені і дали додатково три приміщенні в центрі (в гуртожитку № 6); хоч не дали ні копійки, але газета виходить; хоч перешкоджають її передплаті і розповсюдженню, але передплачують її уже не лише в Нетішині, а й у Києві і в 21 областях України.

Ваші біди я на своїй шкурі знаю, і навчився практично як їх побороти. Ви мене знаєте, – я не той, що перекладаю труднощі з своїх на Ваші плечі. Не змусить мене ніхто і ніщо покинути піклуватися Вами – ні за станом здоров'я, ні тому що я комусь не вгодив. Бо годитиму я (для цього живу) лише Вам, а проти цього, щоб творити добре для Вас, неможливо буде перечити. Гляньте на списки кандидатів до місцевих рад, – на кого надіялись? Ото й бо воно. Але, усе важливе, я пропонуватиму їм наперед (офіційними листами і через газети та телебачення) – розглянути, чи робити те, що потрібне Вам, що потрібне місту? І не зможуть перечити, бо кожна партія змушена буде підтримати добре починання письмово, ще й хвалитимуться у ЗМІ. А вже після – виноситиму цю ж пропозицію на голосування. З іншого боку, їм не пройде пропхати рішенням непомітно, не вигідний місту та населенню, інтерес. Подивіться кругом себе і побачте наскільки виросте бюджет міста.

Я ні від кого не взяв хабара, нікого не обманув, нікого не пограбував, нікому не дав хабара, але мені Бог дає, бо я живу по правді і по справедливості. Чиню їх (правду і справедливість) щоденно для Вас. Звичайно, що разом з Вами, я, без всякої революції, поверну ходу міста в напрямку до справедливого задоволення Ваших законних потреб і інтересів, бо в цім і мій інтерес.

“Вісник малозахищених”

Інформаційна громадсько-політична газета.

Засновник - ГО “З'єднання борців “За справедливість”.

Свідоцтво про державну реєстрацію
КВ № 9485

від 11.01.2005 р.

Голова редакційної ради
Анатолій Войтко

Адреса редакції:

вул. Набережна, 7, м. Нетішин,
Хмельницька обл., індекс 30100
тел.: (03848) 3-22-14,
факс: (03848) 3-45-23
e-mail: zbzs@nh.km.ua

Газета виходить двічі на місяць
Розповсюдження газети безкоштовне, для
передплатників і бажаних купити у роздріб
за пільговою ціною.
Передплатний індекс **08697**.
Ціна по Україні 54 коп.,

по Хмельницькій обл. 50коп.
Програмні цілі: захист інтересів
скривджених, принижених, знедолених і
несправедливо ображених; надання
консультацій
Виявляйте, картайте, допомагайте -
ГУРТОМ ПОБОРЕМО

Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки. Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій. Листування з читачами - тільки на сторінках газети.

У разі передруку посилання на “Вісник малозахищених” обов'язкове

Банківські реквізити:
р/р 26004732741350 в Рівненській обласній
філії УСБ м. Острог, МФО 333012, Код
ЄДРПОУ 22764531

Газета друкується у
ПП “ПАРІ-БРОК”
місто Нетішин
Тираж: 5000 Зам. № 86